

המייל האדום 31 אוג' 2021

ראשון לציון / mynet

חדשות ראשון לציון **מזג האוויר** ספורט רכילות פנאי ואוכל נדל"ן עסקים בריאות הבלוגיה הקמפוס של mynet המיוחדים

מיינט ראשון / חדשות

בלי עין הרע: אסף בן שמעון מצא דרך מדהימה לנצח את אובדן הראייה

מיוחד ל"יום העיוור" שמצוין היום: מחלת העיניים שגזלה את ראייתו לא עוצרת את השחקן אסף בן שמעון. אחרי תפקיד הרב נפתלי ב"ישמח חתני", הוא מעלה הצגת יחיד שמגוללת את התמודדותו יוצאת הדופן

אבי איצקוביץ' עודכן 06.06.21, 07:57

אסף בן שמעון אוהב לטפל במקרי ההארד קור, בילדי החינוך המיוחד שמתמודדים עם בעיות התנהגות וקשיים רגשיים באקסטרים. "מולם אני מביא את היכולות שנטמעו בי בשכונה שבה גדלתי", הוא אומר.

"אני לא צריך לספר להם מאיפה באתי, אלה דברים שהם ישר קולטים בעין, בחוש השמיעה, בתנועות הגוף. זה קו שמחבר בינינו בלי שנגיד מילה. זה קשר בסיסי שנוצר והופך את העבודה הטיפולית לנגישה יותר. באזורים שבהם אני עובד, בקריית מלאכי, בבית אקשטיין בגבעתיים, אני בדרך כלל מקבל את סרבני הטיפול. אלה שלא מצליחים איתם. זה הלחם והחמאה שלי. זה האתגר".

קראו גם:

[חנה רטינוב חשפה את חייה למצלמה ב'מחברות' בגיל 16. נחשו מה קרה לה](#)

[הוידוי: "המפקדת היא הדרכ שלי להתפייס עם החיילת המורעלת שהייתי"](#)

[אני, מני והממטרה: פרלה דנוך, כוכבת "זוג מנצח VIP", מגלה הכל](#)

בכלל, בן שמעון הוא אדם של אתגרים, מה שיכול להסביר מדוע בחר להיות שחקן. מחלת העיניים שבה לקה בגיל צעיר לא מנעה ממנו לעלות על במות ולעמוד מול מצלמה. היום (ה"בליינד דיי") הוא ייקח את התעוזה צעד אחד קדימה, ויעלה הצגת יחיד בהיכל התרבות בראשון לציון, שמגוללת את התמודדותו יוצאת הדופן עם המגבלה ועם משברי החיים.

בן שמעון בתפקיד הרב נפתלי ב"ישמח חתני" (צילום מסך מהיטויב)

Promoted Links by Taboola

המספרים של עפולה: 18 אלף שם שכירות שנתית עם פחות מ-60 אלף הון עצמי
השקעות Real Invest

לראשונה: משרד יוקרתי בת"א יימכר ב-239,000 ש"ח שהוא מושכר בחוזה
Channel22

כפכפי הגומי הכי הורסים ונוחים שיש - לבית ואפילו למשרד

Quickdry SANDALS

בן שמעון (37), נשוי למירי ואב לשלוש בנות, נולד וגדל בשכונת רמת אליהו בראשון לציון. הוא למד בבית הספר היסודי ויתקין ובגיל 12 החליט בעצת הוריו לעזוב את הבית וללכת ללמוד בפנימיית "בויאר" בירושלים.

"במקום כזה אתה אדון לעצמך, בלי אבא ואמא", הוא אומר. "הם עודדו אותי לעבור לשם, כנראה העדיפו שאצא מהשכונה למקום אחר. גם המצב המשפחתי היה כזה שעדיף היה שאתרחק".

למה הכוונה?

"בתור ילד בשכונת רמת אליהו אתה נחשף לדיבור עברייני. אתה רואה אנשים נלחמים על הקיום שלהם, על הלחם היומי. הבית שלי היה מאוד דינאמי מהבחינה הזאת, נחשפתי לאלומות וסמים. בתור ילד ראיתי הרבה דברים, אבל למרות כל מה שגדלתי עליו, זה מה שעיצב אותי, לטוב ולרע".

אסף בן שמעון. "הבעיה הולכת ומחמירה, אני רואה הרבה פחות טוב ממה שראיתי פעם" (צילום: שאול גולן)

בשנת 2004, כשהוא בן 20, החליט בן שמעון להגשים את חלומו ונרשם ללימודי משחק בסטודיו של יורם לוינשטיין. בהמשך למד בתוכנית הסבת אקדמאים להוראת התיאטרון בסמינר הקיבוצים ומשם המשיך ללימודי תואר שני בטיפול באמנויות עם התמחות בפסיכודרמה.

עד היום הוא הספיק לעשות תפקידים משמעותיים בקאמרי ובתיאטרון בית לסיין ולשחק בסרטים וסדרות שזכו להצלחה רבה, כמו "התגנבות יחידים", "המילים הטובות", "בשבילה גיבורים עפים" ולאחרונה גם בסדרת הטלוויזיה "ישמח חתני".

תפקיד הרב ב"ישמח חתני" איפשר לו לסמן עוד "וי" משמח בקריירה, אבל מבחינת האתגר כשחקן הוא כבר צלח לדבריו תפקידים מורכבים יותר. למשל, ב"התגנבות יחידים" בבימויו של דובר קוסאשווילי, הוא עלה 13 ק"ג לצורך התפקיד וקטף את פרס שחקן השנה בפסטיבל ירושלים.

"אני תמיד מעדיף תפקיד שמצריך עבודה ומחקר, או משהו אחר בשפת הגוף, בפיזיות, בחיתוך הדיבור", הוא אומר. "אני לא אוהב ללכת למקום הקל והנוח".

איך מתוך המציאות הקשה שבה גדלת צמח חלום המשחק?

"לתיאטרון נחשפתי בפנימיית 'בויאר', אבל כבר כילד, בתוך מציאות הישרדותית מורכבת, פיתחתי גמישות פנימית. כנראה שתמיד חיפשתי את הבמה, כי חיזרתי אחרי תשומת לב. כסטודנט למשחק הבנתי שיש בי מנוע ילדותי שהביא אותי לחפש חום מהסביבה.

"העיסוק המרכזי שלי הוא טיפול רגשי, לא משחק, והיכולת שלי לעשות את זה היא בזכות השכונה שלי. אני יכול להרשות לעצמי לדבר עם מטופלים באותו התדר, בגובה העיניים, וזה הפורטה שלי. גם יש לי יכולת לאתר זיופים בסביבה. אני יכול לקלוט תחושות של אנשים על פי טון הדיבור שלהם, אני חש אותם".

כשבן שמעון משתמש בביטוי "לדבר בגובה העיניים" הוא מקבל משמעות כפולה: מגיל צעיר הוא מתמודד עם מחלת ראייה שמגבילה אותו ביומיו. "את מחלת העיניים רטיניטיס פיגמנטוזה גילו אצלי בגיל צעיר", הוא אומר.

אסף בן שמעון. "ההצגה היא חגיגה של הומור, מוזיקה ושמחת חיים" (צילום: שאול גול)

"זאת מחלה גנטית ניוונית ברשתית העין שמובילה לאיבוד ראייה. כבר כילד לא ראיתי ממש טוב. הייתי נכנס בדברים ושובר אותם וחשבו שאני מגושם. רק כשהתבגרתי והתחלתי להיות יותר ויותר בחשיכה, הבנתי שיש בעיה. הלכתי בבית הספר בשעות הערב ולא ראיתי את המדרגות. ככה הבנתי שאני לא רואה בעיקר בלילה.

"רק בגיל 17 אבחנו את הבעיה. במשך שנים ידעתי שאני לא רואה בלילה אבל רק בגיל 17 ידעתי איך קוראים לזה. הבעיה הולכת ומחמירה, אני רואה הרבה פחות טוב ממה שראיתי פעם. אני נושא תעודת עיוור, בלילה אני לא רואה. אני צריך לקרוא עם זכוכית מגדלת וכמובן שלא יכול לנהוג. זו חבילה כזו".

איפה זה מקשה עליך בשגרת היומיום?

"אתה לא יכול לקחת ילדה לחוג, אתה לא יכול לנהוג. אתה צריך שהילדה תראה לך איפה הדבר מונח, אי־אפשר לעבור איתה על האותיות בכיתה א'. אני צריך לזהות את תווי הפנים שלהן, כי הבנות שלי מאוד דומות.

"אם יש טקס בבית הספר, כשהן מופיעות על הבמה אני לא יכול לראות אותן. יש כמובן גם קושי כשחקן. אני מדפיס את הטקסט עם גופן בגודל 40 וסופר צעדים על הבמה כדי לדעת היכן לעמוד. אשתי חוזרת איתי על הטקסט, אבל אחרי פעמיים, שלוש אני זוכר את רובו טיק־טק".

אגב, היא היתה מודעת למה היא נכנסת? לא כל אחת מוכנה לבנות משפחה עם גבר שהולך ומתעוור.

"כשאנשים עימתו אותה עם זה, היא אמרה, לא אכפת לי. היא הבינה שהמצב שלי הולך ומידרדר, אבל זה לא איים עליה. זה מדהים, כפרה עליה. זאת אצילות אמיתית".

ביום העיוור שיתקיים ביום ראשון החליט בן שמעון לשלב שני דברים מרכזיים בחייו, המשחק והעיוורון, ולכתוב הצגת יחיד במסגרת "תיאטרון הנפש", המעלה הצגות אמיצות העוסקות בתכנים רלוונטיים להתמודדויות של בני הנוער.

אסף בן שמעון. "נחשפתי לאלימות וסמים, אבל זה מה שעיצב אותי, לטוב ולרע" (צילום: שאול גולן)

"שראל פיטרמן, חבר שלמד איתי בבית הספר למשחק של יורם לווינשטיין אמר לי שאני חייב לכתוב הצגה שתעסוק בחיים שלי ובהתמודדות עם בעיית הראייה. זה דבר שאנחנו מדברים עליו כבר המון זמן. בתוך הקורונה הגיע רגע מסוים שבו אמרנו, 'יאללה, נעשה את זה'. נפגשנו עם אנשים מהתיאטרון והם החליטו להשקיע. וכתבנו אותה יחד ושראל ביים.

"ההצגה עוסקת בקשיים, שלא רק שאפשר להתמודד איתם, אלא גם לנצח ולהגשים חלומות. זו הצגה שאמורה לעורר השראה. המסר הוא שטעם החיים נקבע על פי צורת ההתבוננות שלנו על המציאות ולא בהכרח על מה שהיא באמת. מאוד קל לומר 'הכל לטובה', אבל המציאות מורכבת יותר.

"לפעמים צריך להתחכך עם הרע ולהתבכין על מר גורלך, אבל לאן זה יוביל אותך? כמה זמן תשרוף על לשבת ולרחם על עצמך? ההצגה היא חגיגה של הומור, מוזיקה ושמחת חיים, ובשום צורה לא נותנת לקושי ולמגבלה לבוא לידי ביטוי".